

חברות מהשיבות

אסיפורי אלטיות

"ענה ואמר: היתכן שאנו מניחין את השם יתברך שיעשה ויחשב לגזר גזרות בעולם?
כי אנו צריכין לקרות את השם יתברך מעסקיו שהוא עוסק בהם באיזה גזרה וכיוצא חס ושלום
לקרות אותו משם משליך זאת ויפנה אלינו למה שאנו רוצים לדבר עמו
לבקש ממנו שיקרב אותנו לעבודתו יתברך..."

כי כשאחד מישראל רוצה לדבר עם השם יתברך, לפרש שיחתו לפניו יתברך
אזי השם יתברך משליך כל עניניו וכל הגזרות שרוצה לגזר חס ושלום
וכל העסקים שלו שהוא יתברך עוסק בהם כביכול
והוא משליך הכל ופונה עצמו רק לזה האיש שרוצה לדבר עמו
ולפרש שיחתו לפניו לבקש מאתו שיעזרהו להתקרב אליו יתברך"
(שיחות הרץ אות ע')

4 | כשהבית שלך - הוא לא הבית
שחשבת שיהיה לך |
מתבוננות במעשיות

10 | פעם ראשונה ששמחתי
לשלם דוח! |
תמונות חיים

11 | יש בתוכינו אהבה תמידית
שאינה תלויה בדבר. רבינו מלמד
אותנו איך מגלים אותה |
זוגיות לאור הצדיק

12 | רוצה לצעוק ולא יוצאות לך
מילים? בין המצרים מגיע
במיוחד בשבילך |
מעל הזמן והמקום

כשהבדידות לופתת,
והעצבות מנסה להזדחל
ללב - איילה מתמודדת
באומץ. בואו ללוות אותה
מיומנה של מתקרבת |
עמ' 14

עצם הלז של הרוחניות שלנו

פשוט חלק מאתנו.

כמו עצם הלז השקטה והנסתרת, שלא נרקבת לעולם וממנה יבנה הגוף בתחיית המתים. גם ברוחניות שלנו יש עצם הלז. חלק פנימי שלא מתפרק ותמיד נמצא זמין עבורנו - הקשר עם בורא עולם. גם אם הוא דהוי, חלש ורחוק - יש בו פתיל של געגוע ששזור בקשר בל ינתק.

הקשר הזה לא ייהרס לעולם. הוא הלז. החלק הזה הוא כמו מכתב בזק שכותבים למישהו יקר שניתק עמו הקשר. מכתב שמשנה את כל התמונה. "אחות יקרה, אני לא שוכחת אותך. מר לי בלעדייך. למה הלכת לי?"

אפשר לקחת דקה. בלילה שקט. או רגע של התפרצות לב - ולומר: "ריבונו של עולם... אני כל כך מתגעגעת. שכחתי איך מדברים איתך, אבל אני זוכרת אותך. מר לי בלעדייך, אנא תשוב אלינו, תבנה את ביתך".

וזהו. כי הקב"ה שומע לא רק תפילות של צדיקים, אלא גם את פתקי הגעגוע הקטנים שמוברחים מתוך תאי הגלות. הוא קורא אותם ושומר אותם. בונה מהם את הבית שלו. בית המקדש השלישי, שבקרב ממש ירד אלינו.

"האוהב הנאמן של המלך" ישב בים של יין. הוא נראה בעולם הזה כל כך - מלך על כת השכורים. אף אחד לא דמיין שהוא ולא אחר הוא האוהב הנאמן של המלך. אי... הגלות כל כך מטשטשת את מה שרצינו באמת, סוחבת אותנו למקומות זרים ועכורים, אבל בעומק - כולנו אוהבות את המלך. נאמנות לו. הלב שלנו אחד. מבקש את הבית הקדוש הזה, שיחזור ויבנה מהרה. כי די. אי אפשר יותר.

"כי ישראל עם קדוש, לפי גודל רוחניותם ודקותם אין יכולים לישא עליהם המשא של עוון אפילו יום אחד, על כן אנו צריכים את בית המקדש, שיכפר עלינו בכל יום. ומעת אשר חרב בית מקדשנו, אין אנו יכולים לנקות עצמנו מן העוונות, כי אין מי שיכפר בעדנו" (ליקו"מ ב, תורה ז אות י"א)

יער בירייה. עצי האורן מפוזרים בכל טווח הראייה, ציונו של אבא שאול וזוגתו ניצב בתווך, תחתיו מערה. ולמרגלות הכול - בחלקת עפר חפה מעצים - קבוצת נשים על מחצלת בעיצומה של סדנת התבוננות.

"כל הבעיה שלנו היא שסגרנו את הלב. אנחנו הולכות בעולם עם לב סגור, מכווצות. כל כך הרבה רגשות יפים יש לעולם להציע - ואנחנו לא מרגישות. לא מאפשרות לעצמנו לחיות באמת", המנחה פורטת על מיתרי לבנו הסגורים עם גיטרה. מסבירה גם למה.

"נפגענו, ולא רצינו להיפגע שוב. וכך הבנו שהדרך היחידה לשרוד בעולם היא להיסגר. לאטום את הלב כנגד כל צליל רע, דוחק או דוחה שינסה ללפות אותו. אבל הגיע הזמן להגיד די. המחירים כבדים מדי. מה אכפת לנו לפתוח את הלב? אנחנו כבר ילדות גדולות. בואו נחליט ליפול ביד השם - איך שיהיה - ולהרוויח את כל מה שלב פתוח מרוויח. אלו חיים אחרים לגמרי... אי אפשר אפילו להסביר."

השאלה עודנה תלויה ועומדת בין עצי האורן. מה אכפת לנו לפתוח את הלב? כולנו רוצות לב פתוח. לחיות באמת. לשמוח באמת. לתת לעצמנו להיות שוב הילדה הקטנה שהיינו - בלי חסימות, בלי שכבות נוספות. בלי כל מה שקרה בדרך והפך אותנו למבוגר החסום שאנחנו היום. אבל הגלות העמיסה עלינו כל כך הרבה צער והתמודדות - נפשית ופיזית. הידיים כבולות. אנחנו רוצות ולא מצליחות... מה עושים?

התקופה שלפנינו באה כדי לתת לנו כתף. לאפשר לנו להתאבל על הלב הפתוח שנחסם. על האוויר שנלקח. על הגלות הכבדה הזו שלא נותנת מנוח. שלושת השבועות מגלים לנו שאנחנו קשורות לנחמה האמתית והשלמה. ודווקא עכשיו כשהעולם מסביב רגוש וגועש-טיילים וקט"במים, אזעקות והתרעות... היא זועקת יותר מתמיד, מבקשת את הקשר הקדוש הזה, ביננו לבינו. מזכירה לנו את הלב שלנו- בית המקדש- שמחכה להתגלות שוב. ואיתה- גם אנחנו.

ואפילו אם נדמה ששכחנו לרצות את הבית הזה- עכשיו אנחנו נזכרות שתמיד רצינו, זה

לתרומות:

נדרים פלוס ← אור העולם ← חברות מקשיבות

בהעברה בנקאית:

למס' 6987607

סניף 897, בנק לאומי 10

ע"ש עמותת "מתחברים לאור העולם"

לציין עבור חברות מקשיבות

בקו חברות מקשיבות:

033134270 / שלוחה 2

לקבלת העלון במייל, תגובות, הערות והארות

a033134270@gmail.com

עימוד ועיצוב:

רבקה 0548400856

תמונות:

FREEPIK

עיצוב גרדי:

E&B LUM

הגהה:

ל. בהר 054-846-9963

העלון עבר בקרה ע"י ועדה רוחנית. לתגובות ניתן לפנות לכתובת מייל המצויינת לעיל.

העלון מוקדש

לישועת עם ישראל

ולגאולה השלימה ברחמים

לרפואה שלימה למיטל טובה בת רות לעילוי נשמת

יורם בן ברטה

תנצב"ה

והלכו ובאו למדינה אחת.
ושאלו גם-כן על ענין המדינה, ומי המלך שלהם.
השיבו להם, שהם מן הכת שבחרו להם את
השמחה ומשנה לתכלית,
וקבלו עליהם איזה שפור אחד, שהוא בשמחה
תמיד להיות מלך עליהם.
ואחר-כך מצאו איש אחד, שהיה יושב בתוך ים של
זין, והוטב בעיניהם ביותר, כי זה הוא בודאי שפור
מפלג מאד מאד, וקבלו אותו למלך.
ובקשו גם-כן להתראות פנים עמו,
והלכו וקבלו רשות ונכנסו (אלו החמשה חברים
הנ"ל) אצל זה המלך.
והוא היה האוהב נאמן של המלך, שהיה יושב
בתוך הים של זין, שנעשה מדברי התנחומין של
המליץ כנ"ל.
(ובני המדינה זו סברו שהוא איש שפור גדול,
מאחר שיושב בים של זין. וקבלו אותו למלך).
והפירו זה את זה.
והיה ביניהם גם-כן שמחה גדולה ובכיות כנ"ל.
והלך האוהב נאמן עמהם גם-כן.

התבונן בניינה ומצאיו מקום חסר דעת לבוא
לשמש החושם של העולם.
שלי אלו משפט קטן של תבואה ומצאיו.

בתוך החושך והשמש יש אור גדול. אוהב הנאמן
של המלך מגיע עד לשם!
אשרי למצאיו דיבורים של הצדק שמאין אותך
במקומות המבולאים.

מרגיש את החיסרון שלך חתך? תרגיש גם את
השמחה הצלולה בנקודות האובות שלך!
זה האמן לקיים בצבע "שמות ובכיות", להחיות
את שני הקצוות גם יחד.

מעשה מבעל תפילה

בְּדִיוֹק כָּאֵן

מַעוֹלָם לֹא אֶמְרָתִי לָךְ פֶּת
לְכִי מִכָּאן
מַעוֹלָם לֹא טְרַקְתִּי דָלֶת עַל שְׁכָרִי לִבֶּךָ
הָרְאוּנִים
כָּל כֶּף כָּף רְאוּנִים

לֹא אֶמְרָתִי אֶל תְּבוֹאִי
פְּשׁוּט לֹא הִבֵּנָה.
רַק אֶמְרָתִי,
אֲנִי רוֹצָה אוֹתָךְ.
בְּמִקוֹם אַחֵר
שִׁיחֶיהָ לָךְ טוֹב
בְּמִקוֹם אַחֵר
שֶׁהוּא בְּדִיוֹק בְּדִיוֹק כָּאֵן.

וְגַם כְּשֶׁחֲשׁוֹנָה לָךְ מְאוֹד
אֲנִי רוֹצָה אוֹתָךְ
בְּכָל מָה שֶׁעוֹבֵר עָלַיָּה,
אֶת תְּמִיד קְרוֹבָה
יִלְדָה אֶהוּבָה
תִּהְיֶי חֲזָקָה

וְאֶכְפֶּת לִי
וְכוֹאֵב לִי
בִּיחַד אֶתָּה
וְהִבְטַחְתִּי
אֲנִי אוֹהֵב אוֹתָךְ
אֶף פַּעַם לֹא הִלַּכְתִּי
לְמִקוֹם אַחֵר
אֲנִי תְּמִיד תְּמִיד כָּאֵן

לֹא יִדְעֶנִּי אֶתָּה פֹּה אֶתִּי
אֲנִי אֶף פַּעַם לֹא לָבֵד
וְחִשְׁבֹּתִי
אֲנִי לֹא יִכּוֹלָה
פְּתֹאֵם אֶתָּה הִנֵּעַת
כְּמוֹ מִמְּקוֹם אַחֵר
בְּדִיוֹק בְּדִיוֹק לְכָאן.

אוהב נאמן באמת

שלום תמר,
בעלי קנה מכשיר מוגן. "לצרכי עבודה". אחר כך - גם בבית. היום - הוא איתו כל הזמן.
זה מפריע לי מאוד. הוא קורא חדשות, מתכתב עם חברים וטוען שזה משמח אותו ועוזר לו להתמודד.
אני שואלת את עצמי: האם זה הבית שבחרתי להקים? גם אם המכשיר מוגן - הוא מכור. זה גוזל ממנו שעות שינה, הוא קם מאוחר לתפילה ומבטל תורה.
ניסיתי להעיר לו. הוא לא שומע. מתרגז. אומר שאני לא המשגיח שלו ושזה עניין שלו.
אשמח להכוונה. אודל

תמר משה, חסידת ברסלב מביתר, מלווה נשים בתהליכים פנימיים משיבה:

נכנס עם הטלפון, מתחשק לי לקחת אותו ולנפץ אותו... אני מרגישה ריחוק... נסי לקבל כל רגש שעולה. להסכים להרגיש זה כבר ריפוי גדול.

אם את לא ה'משגיח-כשרות' שלו, כי הוא חייב בחירה, מה כן? לא לוותר על הרצון שלך שיהיה לו ולכם טוב. להמשיך לצפות לישועת ה' ולהמתין. ואחרי שניקית, אם יש רגע שהלב שלך פתוח אליו (והלב שלו גם פתוח אלייך, בלי לדחוק את השעה...) פשוט תספרי. רק על עצמך. אל תגדי: 'תפסיק עם זה', 'זה לא מתאים לך'. את זה הוא כבר יודע. ספרי עלייך. תגידי שאת מרגישה בודדה. שכואב לך לראות אותו מפספס תפילות, ספרי שאת דואגת על הילדים, על הבית. התפטרי מכל שמץ של טון ביקורתי - 'שפת האתה' (אתה לא חושב שאתה מגזים ומכאיב לי...), הישארי נאמנה לטון הכאוב - 'שפת האני' (לי קשה...), והכול, עם מבט רחמן, של הצדיק, בקשי בזכותו.

בנוסף, רצוי לפני כן לשים לב שגם לנו יש 'חדרי-ברחה אפלים' משלנו. נסי לבדוק עם עצמך, ב'חדר-הברחה' המומלץ (התבודדות...) מה המקומות שלך, שכשאת במצר את הולכת לשם, אכילה רגשית? ניקיון? אובר-עשייה? לכל אחת יש את ה'מסך' שלה, שממסך בינה לבין הטוב, ומשקיע אותה בים של יין עד כדי איבוד ההרגשים העדינים של חיבור לקב"ה שבא מתוך מצר וכאב.

כעת, הניסיון הזה נמצא ביניכם. את יכולה לפעול בשיחה עם אבא, בתפילות שמחוללות ניסים וב'אזמרה'. את מוזמנת להתחבר לשמחה הפנימית האמיתית של האוהב הנאמן, שהיא מעבר לכל שכרות זמנית ונובעת מהמקור האמיתי המשמח באמת. כל שינוי מתרחש רק ברצות ה' ובכוחו, כשיחליט שדי, הגיע זמן גאולתך. והוא יגיע! תאמיני. עם כזה רצון טהור ועבודה מקודשת, שעולה לריח ניחוח ומפזרת ריח גן-עדן בעולם הזה.

והלוואי שתבשרי בשורות טובות ותתוסף רוח טהרה בבתי ישראל כולם. אמן.

לתגובות ולשליחת שאלה

tm.kesher@gmail.com

שלום אודל יקרה,
ההתמודדות שלך פוגשת נשים רבות באופן זה או אחר, למשל: הייתי רוצה שיהיה יותר רגשי ומסור לבית / הייתי רוצה שילמד יותר תורה / הייתי רוצה שיעזור קצת בבית / הייתי רוצה שיקום לתפילה... יש מקומות מאוכזבים, שלא קל לפגוש אותם.

במעשייתנו מסופר על "הַכֶּת שֶׁבָּחְרוּ לָהֶם אֶת הַשְּׁמִיחָה וּמִשְׁתָּה לְתַכְלִית, וְקָבְלוּ עֲלֵיהֶם אֵיזָה שְׁכוֹר אֶחָד, שֶׁהוּא בְּשִׁמְחָה תְּמִיד". בהתחלה, הייתה השמחה תכלית המקדשת כל אמצעי: לשתות לשכרה, ולהיות 'מבסוט'. העיקר לא להרגיש.

לעומת הבריחה אל היין כדי לשכוח מהכאב, יש לנו את החלק של התיקון. "וְהוּא הָיָה הָאוֹהֵב נֶאֱמָן שֶׁל הַמֶּלֶךְ, שֶׁהָיָה יוֹשֵׁב בְּתוֹךְ הַיָּם שֶׁל יוֹן, שֶׁנִּעְשָׂה מְדַבֵּר הַתְּנַחֲמוֹת שֶׁל הַמֶּלֶךְ". תראי איזה יין משוכח אפשר לייצר מדיבורים! מתנחמים. זה מה שמנחם באמת, ומשמח באמת.

איך עוברים ממצב של בריחה למצב של דיבורים מנחמים, של הצדיקים, של המליצים טוב?

פשוט מצטרפים למבט שלהם. תחשבי רגע איך צדיק רחמן היה מביט על בעלך?

את רוצה קשר נקי, טהור, ומצד שני הוא כרגע שבוי בתוך דמיון קשה וממסך שמציף לך את העבודה שלך. בהתבודדות תוכלי לפגוש את הילדה הפנימית, המאוכזבת, ואת החלק הביקרתי שצף. בכולנו יש חלק שרוצה לשנות את הבעל ואת הילדים ואת הכול 'שיהיה בדיוק. כמו שאני רוצה'. לא קל לעבור משליטה להכנעה לרצון ה' ולעקשנות על הרצון העמוק יותר, אני רוצה את ה'! בית קדוש! בעל בוער לה! לאט לאט. בענווה, בסבלנות, תוכלי לגשת מהמקום הנכון כדי שהדיבורים המנחמים שלך ישמעו.

לפני-כן תפרידי בין המעשה הלא טוב, לבין העושה שבטוח בעומק-עומק ליבו הוא רוצה טוב. זה דורש ממך כנות, לספר לה' מה שאת מרגישה, בלי לייפות. (למשל: כל פעם שהוא

הקיצו שוכנת עפר...

פה נטמנה

בית החיים יש לה בפנים. שבילים של עפר. מצבות קטנטנות לבנות. שקט דומם. אותיות שיש שחורות. מספרות בלי מילים על שוכני העפר בליבה. רצונות קבורים. רגשות כבויים. פיסות נפש מתות. רגעים לא-חיים. אמת פנימית שקבורה. מה יגידו...

פה נטמן. געגוע פנימי לשינוי. נטמנה התקווה. עלתה בסערה השמימה. פ"נ קשר אמיתי זצ"ל. עם עצמה. עם הנשמות שסביבה. עם מחולל נשמתה ובוראה. מצבת אבן גבוהה מספרת על קבר אחים; כוחות נפש אבודים, שמחה אהבה עמוקה. רגשות קדושים. ביום אחד של נפילה קברה את כולם. השמיים בכו והיא לא. בפנים חתומות כרתה בור עמוק. מכסה בעפר יומיום וטרדות. סותמת גולל. לא אכפת לה. כאן נטמנה היא האמיתית. ת.נ.צ.ב.ה. אפילו לא ישיבה שבעה. זה המצב. ככה ודי.

לפעמים-לפעמים ביקרה בחשאי. רגעים של עומק לילה ונפש הביאו אותה. נבוכה. מלטפת היתה את המצבות. מתגעגעת. אבל הימים החולפים ושאוהן הבירה עמעמו את הכאב. הפכו אותו למודחק ומוכחש. ואותה - לממהרת מאד. שמחה מזויפת כיסתה על בית החיים. מפריחה בו ירוק מדומיין. בלי רשות קמה לה מעל המצבות מדינה "שִׁבְחָהּ לָהֶם אֶת הַשְׁמִימָה וּ מְשִׁתָּה לְתַכְלִית". ממליכה על עצמה את כל מה שמשכר. שמכחה. שמרדים. ועוזר לה לשכוח. קולות דמיה זועקים מתחת לאדמה. ומי יצא להפגין על חיטוטי דשכבי.

טל של תחיה

עד שהוא בא...

הָאֱהָבָה נֶאֱמָן שֶׁל הַמָּלָךְ, שֶׁהָיָה יוֹשֵׁב בְּתוֹךְ הַיָּם שֶׁל יָוֵן, שֶׁנֶּעֱשְׂהָ מִדְּבָרֵי הַתְּנַחֲמוֹת שֶׁל הַמֶּלֶךְ כִּנָּל.

יין של דברי תנחומין. דיבורי התחזקות משיבים נפשות. רבי נתן נכנס אל ארץ דוממת. דופק על מצבות. מעיר רצונות משנת עד. נשמות כבויות נענות בהד מעולף. מתעורר. טל של תחיה מליקוטי הלכות נוגע בנפש נרדמת. היא קמה פתאום. משפשפת עיניים. מתחילה לרצות אהבה. עלים של תרופה וליקוטים של תפילות - מחלצים געגוע מקבר. מבטיחים לו חיים חדשים. נס של תחיית המתים.

נחמת מליצותיו הופכת לאהבה עמוקה. נאמנת. "שבחינת התלמיד הוא בחינת יהושע ראשי תיבות "יקומו" ה'קיצו ו'רננו ש'וכני ע'פר, היינו מה שצריכין לחזק הדרי מטה שוכני עפר שהם בתכלית שפלות המדרגה לבלי יתיאשו עצמן ולבלי יסוגו אחור לגמרי חס ושלום, רק ידעו כי ד' גם אתם ועמם ואצלם...

ובאמת רוב שיחותיו הקדושות של הר"ר נתן ז"ל היה בענין זה לחזק את כל אחד מישראל בהתחזקות גדול נפלא ונורא מאוד לבלי יתיאש עצמו חס ושלום לגמרי רק שאיך שהוא אף על פי כן יתעורר ויתחזק מעתה על כל פנים לעבודת השם יתברך ממקום שהוא שם וכו'" (פרפראות לחכמה, סימן ו, אות טו)

הקיצו ורננו שוכנת עפר, קוראים דיבורי הרכים, השם איתך ועימך ואצלך. אל תסוגי אחור. חס ושלום. אל תיאשי עצמך. רק איכשהו. מעתה.

על כל פנים. ממקום שאת. התנערי מעפר וגם קומי. כי בא אורך.

מעומק אדמה שבנפש, מקיץ בה רצון. מתגלגל בין מחילות. נאבק. קיומו מפרפר. יוצא מקברו. ממצמץ מול שחר עולה. המיה של חיים בבית העלמין. ותקווה.

כי ניהם

והנה באים הימים. געגוע עוטף כל לב יהודי. שוב היא עולה אל בית החיים. מרשה לעצמה להתגעגע. מנמיכה טיפה ווליום של ארץ-שמחה-מזויפת. בנייני 'הכול בסדר' זעים במבוכה. צבעי דמיון קצת דוהים. עכשיו היא כבר לא בורחת אל שכרון מטושטש, ורעש קניות מבולגן.

שם היא יושבת. גם בוכה. בזכרה את ציון בחצות לילה-פנימי. עם קינות של 'איכה' ו'אוי, טאטע' ו'מי ירפא לך' מי... לא לבד היא שם, בינות לעפר. השכינה כנגדה, מייללת. ומותר לה עכשיו לקונן. לשתף. בכאב של שנים. וחורבן. מותר לחפש תקוות גאולה. ולב שנשבר מגלות. מנכשת קוצים של עצבות. מגלה געגוע מתוק. מפגינה על קברים שבפנים (לא רוצה אותם בכלל. געוואלד. רוצה לחיות, אבא... איתך... בוא אליי... טאטע...תגאל...).

מתנערת מעפר. עם דיבורי נחמה. מדליקה נר פנימי. לעילוי נשמה. כי גם בחושך, אימה ועומק דממה. יש תקווה לכל נשמה. כי הולכת עימה ועם כל בני עמה - גם-כן אהבה עצומה.

אפשר להקיץ ולרנן, אחיות. כי תיכף ישוב עם אביון. בשמחה גדולה ובכיות. כי ניהם השם ציון.

ליקוטי תפילות

תפילה לגאולה

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹקֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּרְחַם עָלֵינוּ וְתִזְכְּנוּ וְתִשְׁלַח וְתִבְאִי לָנוּ מְהֵרָה אֶת מְשִׁיחַ צִדְקָנוּ, וִיתֵן לָנוּ כָּל הָעוֹלָם הַזֶּה עִם כָּל הָעוֹלָמוֹת מֵרָאשׁ וְעַד סוֹף שְׁתָּלוּם כָּלם בְּזֶה הָעוֹלָם הַמְּעֻשָּׂה.

רַחֵם עָלֵינוּ וְעָלֵינוּ וְתִבְאִיָּהוּ מְהֵרָה לְשָׁלוֹם, וִיתֵן לָנוּ כָּל בְּתֻקָּנוֹ נִפְלָא וְנוֹרָא וְיֵאִיר לָנוּ הַדַּעַת הָאֲמִתִּי, וִיפָתַח עֵינֵינוּ וְלִבֵּנוּ בְּתוֹרָתְךָ;

וְנִזְכֶּה עַל־יְדוֹ לְהִבִּין כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה עַל בּוֹרֵן וְאֲמַתָּהּ.. כִּי יֵשׁ רַבִּים שֶׁחִפְצִים וּמִשְׁתַּוָּקִים וּמִתְגַּעְגְּעִים מְאֹד לְשׁוּב אֵלֶיךָ, אֲךָ דְּרָכֵי הַתְּשׁוּבָה וְהַתּוֹרָה נִסְתָּרָה מֵהֶם, וְלָכֵן חִלּוֹק בְּסִפְקוֹת וּחִלּוֹקַת הָעֲצָה הַרְבֵּה.

בְּפֶרֶט כְּמוֹנֵי הַיּוֹם, אֲשֶׁר אֵתָּה יְדַעְתָּ כָּל מָה שֶׁעָבַר עָלֵינוּ עַל־יְדֵי עַצֵּם רַבּוֹי הַסִּפְקוֹת וּחִלּוֹקַת הָעֲצָה שֶׁיֵּשׁ לִי בְּרַב הַדְּבָרִים...

רַחֵם עַל כָּלל יִשְׂרָאֵל וְעָלֵינוּ וְשִׁלַּח לָנוּ הָאֶרֶץ נִפְלָאָה מֵעוֹלָם הַתְּקוּן שֶׁנִּמְשַׁךְ עַל־יְדֵי מְשִׁיחַ צִדְקָנוּ..

וְנִזְכֶּה תָּמִיד לְעֲצָה שְׁלֵמָה וְטוֹבָה בְּאֲמַת כָּל הַדְּבָרִים שֶׁבְּעוֹלָם:

לחנך - בלי מילים

הרבנית קוק תחי', סיפרה שאמא שלה תמיד שרה בבית. תחפשי את השיר שמתאים לך להיום. זאת עבודת השם!

אמירות קדושות

אמירה בקול היא דבר נפלא לחינוך הילדים. אמא שאומרת בקול רם "לכבוד שבת קודש" על דבר שהיא עושה בבית, פועלת נפלאות. אמא שמברכת "אשר יצר" בקול רם מקנה לילדיה ערך עליון. היא מספרת: אנחנו יודעים מי הוא רופא כל בשר! וממי מגיעה אלינו הבריאות! וכך גם לגבי ברכות הנהנין וברכת המזון. נשתמש בגרון שלנו בשביל לקדש את האווירה בבית. הקירות יעידו בחזרה את מה שיספגו הילדים.

סיפורי צדיקים

הרב קנייבסקי זצ"ל שהיה תלמיד חכם עצום ועמוס בצרכי ציבור, היה מפנה זמן ומספר לילדיו סיפורי צדיקים, גם מדגים ויורד לרמת הילדים. אם הרב היה מפנה זמן, קל וחומר אנחנו... ילדים נרגעים עם סיפורים. כשאנחנו מגיעות אליהם עם סיפור, ומדגימות ברמה נמוכה מסרים, אנחנו מקרבות אותם להשם. יש לנו כמו מי להיות! אפשר לחזור על אותו סיפור פעמים רבות. כל סיפור שאת מציגה אותו הופך להיות חידוש. וכמובן, טוב להביא גם סיפורים חדשים.

אין ייאוש!

ומה עם הג'וק המוכר שמזמזם בראש: "את לא יכולה תמיד להיות ככה"? אנחנו נזכיר שוב את מה שמלמד אותנו רבינו: גם קצת זה טוב! גם מהקצת שתצליחי, תבני בלבבות ילדייך זיכרונות טובים שילכו איתם לכל החיים! השם נתן לכל אמא תפקידים נפלאים וגם את הכוח לקיים אותם. אנחנו נמשיך, והשם יהיה בעזרנו!

כולנו רוצות ילדים מחונכים, אבל מה אנחנו צריכות בשביל שהחינוך יקרה מאליה? חינוך הילדים - חציו תפילה וחציו דוגמה אישית. כשחיים נכון - המסרים עוברים מאליהם. הפעם ניתן כמה דרכים לחנך בדוגמה אישית.

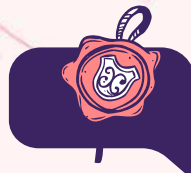
פנים מאירות

חייכי, אמא! אמא שהולכת ופניה מאירות, היא דוגמה חיה לאמונה. זוהי אמא שיודעת שיש השם בעולם, השם איתה ולא עוזב אותה.

לכולם יש צרות ובעיות, אבל אסור לנו לתת להם לשלוט על עולם הרגש שלנו. אסור לתת לקשיים להשתלט על הפנים! "חסיד אבלו בליבו וצהלתו על פניו". נכון, יש קשיים עם הבעל, הפרנסה בדוחק והילדים עושים בעיות, אבל יהודי צריך לחיות מעל הכול. כאשר הטייס המוכשר מגיע למקום ובו כיסי אוויר, הוא לא נכנס לפאניקה, הוא רק עולה מעל המקום הזה. גם אנחנו צריכות לחזק את עצמנו לעלות מעל הטלטלות של החיים. לא לתת לצרות להגיע לפנים שלנו. להרים את עצמנו מעל הקשיים ולשמור על השמחה. נכון שלעיתים יש זמנים של עצב וכעס, אבל שרוב הזמן הפנים שלנו יהיו שמחות. הילדים ייקחו את זה איתם לדרך. זה יראה להם ששווה להם לשמור תורה ומצוות. יש שם שמחה!

שירי אמונה

דבר נוסף שמטביע חותם גדול בליבות הילדים הם שירי האמונה. אמא, לכי בבית עם שיר! אמא ששרה שירי אמונה מחדירה בילדים יראת שמיים! יש שירי שבת, שירי מוצאי שבת, שירי ילדים... אפשר לפתוח ספר תהילים, בסוף של הרבה פרקים יש שירים מוכרים. רבינו אמר שטוב לאדם להיות רגיל לנגן לעצמו ניגון. בת שבע, בתה של

כח הדיבור בשירות האהבה

במעשיה אנחנו חוזרות לכת השמחה ומגלים את האהבה הנאמן של המלך יושב בתוך יין שנוצר מדברי תנחומין של המליץ. מבחוץ יכול אדם להראות שיכור, ולמעשה הוא עובד את השם.

כשאת נאמנה למלך מלכי המלכים ולרבי נחמן, המליץ יושר הנאמן, את שותה ממעיין מיוחד. נחל נובע מקור חוכמה. נחל שנובע ממנו יין הונגרי. המעיין הזה הוא אחד מפלאי תבל, שמביא פלאות לשותים ממנו.

אזהרה: כשאת שותה מהיין ההונגרי, את מתמלאה בשמחה שמביאה לאמונה. האינטואיציה שלך מתחדדת. את הופכת עמידה (כמעט □) לתחליפים זולים שעלמא דשקרא (עולם השקר) מספק. ולכן, מתקשה לרוות ממעינות שנראים מעולה אפילו לשכונות, לחברות או לבנות משפחה. אל חשש, המעיין שגילית, הוא מעיין איתן ומציע שתיה ורוויה שוטפת כך שלא נדרשים המעינות החליפיים. מבחוץ, מבחינים באדוות השמחה שלך ויכולים להאשים אותך בשכרות זולה. כי זו הדרך של העולם לחקות את המעיין המיוחד הזה. ועליך להיזכר מפעם לפעם מאיפה את שותה ולמה.

איך יודעים ממה שותים? מבקשים לשתות משם ואז יש מבחן השמחה. כמו במעשיה, רגעים של שמחה עד דמעות. דמעות של שמחה והודיה. דיברנו עליהם לפני חודשיים.

בואי נלמד איך מבקשים לשתות ושותים עוד ועוד מהמעין הזה של השמחה, חוכמה ואמונה.

לקשר את עצמך לצדיק

אחד מחבלי הטיפוס הבלתי נראים והבטוחים בעולם במשימות חיינו הוא הקשר לצדיק. בדרך כלל לא מבקשים מאתנו טיפוס על הר האוורסט, יותר טיפוס על גבעת ארוחת הערב, הרדמה וארגון, מעלה הזוגיות המתגמל אך תובעני ועוד. לחיות כאשה יהודייה זו משימת חיינו והיא דורשת רוויה מצמא עצום. לשם כך בדיוק רבי נחמן הוא נחל נובע מקור חוכמה שמחה ואמונה.

גם את רוצה לשתות משם? קשרי את עצמך.

המילים הפשוטות והמוכרות עושות את ההבדל: הריני מקשרת את עצמי לכל הצדיקים האמתיים שבדורנו, ועם כל הצדיקים האמתיים שוכני עפר, קדושים אשר בארץ המה. ובפרט לרבינו הקדוש, רבי נחמן בן שמחה, בן פיגא, זכותו תגן עלינו ועל כל עם ישראל.

רבות נוהגות לקשר עצמן פעם אחת בכל בוקר לכל היום. כשתרגישי צורך תוכלי לקשר את עצמך גם במשך היום.

התוצאה המיידית - תחושת חיזוק, אומץ ואמונה. את לא לבד באתגר הזה - הצדיק שם אתך. זה הצדיק היחיד שיכול לרדת מתחת לעשרה טפחים. מקום שם צדיקים לא נכנסים פן יבולע להם. והצדיק שלנו שהבטיח שמי שיבוא אליו

לאומן, ייתן מטבעות לצדקה ויגיד תיקון הכללי, ישתטח עבורו ויוציא אותו משאול תחתיות. זה הצדיק שיכול לעמוד בהבטחתו. לאן שלא תלכי או תרדי, חלילה, הוא שם איתך. זו הדרך שלך להזמין אותו, להיעזר בו, וללמוד.

מהכפר באתיופיה אל היכלו של רבינו - סיפורה של רבקה, נשמה שלא ויתרה על האמת.

כיסופים באתיופיה

איך נשמה קדושה מתעוררת באתיופיה? ואיך היא מגיעה להיכלו של רבינו? הסיפור של רבקה א' הוא סיפור של געגוע. של נשמה מבקשת, לא מרפה. גם כשהתנאים מסביב לא נתנו לה סיכוי. גם כשנראה שהיא, כמו שהיא, לעולם לא תזכה לכל הקדוש והיקר. דווקא עכשיו בימי תמוז בהם הציפייה לגאולה גוברת בכל לב - כדאי לנו להכניס פנימה את הסיפור הזה. סיפור שמבקש אמת - וזוכה לאמת. כשאני מבקשת מרבקה לחזור איתי יחד לאתיופיה היא מבררת: "לא ראית תמונות? את לא יודעת איך אתיופיה נראית?" והאמת, שחוץ מהבקשות המפורסמות של יוצאי אתיופיה והאיג'רה - לחם הטף המסורתי שלהם, לא ידוע לי על העדה הזו הרבה. רבקה ניאותה להכניס אותי לעניינים.

נעצרת לתפילה באתיופיה

"גדלתי בכפר קטן באתיופיה, באזור שבו גרו רק יהודים. הייתה לנו אדמה ענקית לעיבוד. גידלנו דלורית ודלעת ועוד ירקות. הגברים עבדו בשדות, הנשים עמלו בבית. באתיופיה קמים בנץ. חורף, קיץ, סתיו, אביב - תמיד בנץ! היום של הנשים התחיל בתפילה בעל פה, אף אחת לא ידעה קרוא וכתוב אך כולן היו מתפללות. הייתה לנשים תפילה קבועה. התוכן היה משהו כמו: תודה רבה שקמנו, שאנחנו נושמים וזזים, שיש לנו חיות באיברים. כאשר כל אישה מפרטת ומודה בפרטיות על כל דבר ודבר. וזה לא היה משהו חד פעמי. זו דרך חיים.

"רבע שעה עשרים דקות כל אישה נעצרת

לתפילה. שלוש פעמים ביום. אמי שתחי' עד היום נעצרת לתפילה. פק"ל. אין כזה דבר בלי לעמוד לתפילה בוקר, צהרים וערב."

תפילה היא חלק מהיום-יום באתיופיה, וגם העמל והחריצות: "אני זוכרת את עצמי ילדה קטנה בת ארבע שומרת על ילדים בני שנה בזמן שהנשים עובדות. ואחר כך בגיל חמש-שש כבר טוחנת קמח באבן ריחיים ענקית. גם תבלינים וקפה. אני זוכרת את החתונה של אחי. הוא היה בן 16 ואשתו העתידית בת 12... היינו חברות, אפילו שהייתי רק בת שבע. לפני שאחי היה מגיע מהעבודה, אמא שלי הייתה שולחת את הכלה לבקתה שלהם שתכין את הבית, תבשל ותנקה. ואולי זה נראה לך צעיר, אבל גיל חמש באתיופיה הוא כמו גיל 15 כאן בארץ. כך היו החיים באתיופיה. 'כבוד הבעל' ו'כבוד האב' היו במקום הראשון."

כשהשאיפה לציון גוברת על כל פחד

ולמרות הפסטורליות היחסית, האדמה תמיד רועדת, והשאיפה הבלתי מוסתרת של כל יהודי היא לעלות לארץ: "האנטישמיות חגגה מסביב. בכל דבר רע שקרה - האשימו את היהודים. אמי בתור ילדה הסתתרה עם משפחתה במשך חודש וחצי במערה מפחד הגויים.

באתיופיה השלטון חלש ולכן הסכנה ליהודים היא ממשית".

האח הגדול שכבר עלה לארץ ישראל עבד בסוכנות ועשה לילות כימים להביא את המשפחה ארצה. "אם לא תעלו עכשיו - יהיה רק יותר ויותר קשה", התריע. ואכן בסוף הם יצאו לדרך. הבינו שהגיעה העת. "המסע לארץ היה קשה ממש. לקחנו מדריך שינחה אותנו בדרך. הלכנו כמעט חודש ברגל, יוצאים בלילה מהחשש שהגויים יבואו ויכו בנו. הם לא רצו שנצא. הם ידעו שכל הברכה באה מהיהודים. כל הזמן חיזקנו את עצמנו שהנה, כבר אנחנו מגיעים לירושלים וחלומנו הגדול עומד להתגשם. ובכלל, תמיד ידענו שאתיופיה היא לא המקום האמיתי שלנו, רק לא ידענו מתי הזמן הנכון לעזוב."

אחרי מסע תלאות מפרך, הם מגיעים לארץ, אך לא באים למנוחה ולנחלה, אלא ממשיכים לקנות את ארץ ישראל בייסורים. באתיופיה הם עיבדו אדמות וחיו בתנאי שטח. פתאום לראשונה בחייהם הם רואים בניין בן 14 קומות! ולא פחות ולא יותר, הסוכנות משכנת אותם בקומה העליונה ביותר!

ארץ ישראל - נקנית בייסורים

"הביאו אותנו הישר לשכונת בית וגן הירושלמית ושיכנו אותנו במלון "שלום" בקומה האחרונה. זה היה ניגוד מוחלט

"באותם הימים נפגשתי עם בחור מהעדה. זה נראה שים סוף עומד להיקרע, והנה הגיע השידוך הנכסף שלי סוף סוף, אין לי סיבה לפסול, ואכן התקדמנו ולכאורה 'סגרנו ורט', אבל מתחת לפני השטח אני לא רגועה... אני מרגישה שמשהו שם לא נכון עבורי. נסעתי במיוחד לכותל, לבקש מבורא עולם עצה ותושיה. להתחתן? לא להתחתן? אנא השם הושיעה נא!"

תוך כדי תפילה חרישית בורא עולם מזמן לרבקה לשמוע דו שיח בין שתי נשים. "מה התחתנת?" האחת אומרת. "אני גרושה", עונה השנייה. "מה קרה? איך ככה?", "גיליתי שהוא לא בריא בנפשו כבר ביום החתונה..."

"אני חוזרת הביתה והשיחה מהדהדת בי בעוצמה. במוצאי שבת של אותו השבוע אחי מתקשר: 'אני מצטער שאני ככה אומר, פשוט אחי התלהב מהתפילה כל כך שהוא נתן אגרוף לחלון והוא התנפץ עליו. הוא עכשיו בבית חולים'.

"זה היה לי סימן שמשמייים מרחיקים אותי מהשידוך הזה. משהו שם לא בריא, ואני מבקשת לעצמי חתן צדיק ובריא בנפשו. כל התקופה ההיא דיברתי עם השם כל הזמן. הוא אב הרחמן, הוא ידיד נפש. קרוב אליי תמיד. מגיל קטן חקוק אצלי שרק הדיבור איתו יכול לעזור לי. ואכן התחזקתי לעשות את הדבר הנכון. למרות הרצון העז של עצמי ושל הסביבה לראות אותי כבר נשואה ולמרות שסגרנו אולם וצלם ואפילו תזמורת, הלכתי בעצמי וביטלתי. הרגשתי שאבן ירדה מליבי".

בינתיים רבקה מתחזקת במדרשה. מקבלת על עצמה קבלות. מהדרת בצניעות בחצאית פליסה וחולצה מכופתרת. ותוך כדי לא שוכחת לדבר עם בורא עולם. לספר לו את כל מעברי חייה. להגיד לו שהיא לא מתפשרת על האמת לאמיתה. שיוביל אותה למקום הכי נכון, הכי טוב והכי חזק. מסובב הסיבות הוביל אותה לחונכות 'פרח', שם פגשה חברה שהציעה לה הצעה מאתגרת: "אני רואה שאת ממש חזקה, ויש לי משהו שמתאים לך, לא אתיופי אומנם, ויש עוד פרט שאני לא יודעת אם יתאים לך, הוא גרוש עם ילדה". רבקה חוככת בדעתה,

את עצמי מתפללת ומבקשת, היה לי לא פשוט. באתיופיה הצניעות והקדושה היו חלק מהיום יום. בארץ הביאו אותנו למקומות שיש בהם ערכוב בין גברים לנשים. למדתי בבית ספר מעורב. הרגשתי לא בנוח. אומנם בהמשך עברתי לאולפנה מופרדת ברוך השם, אך גם שם היו לי כל מיני ניסיונות וקשיי התאקלמות. הנשמה שלי ביקשה יותר ממה שהיה לי. לא מצאתי את עצמי. באולפנה גיליתי שיש דבר כזה שנקרא "חרדים". שהם אלו שמקיימים את דבר השם בהידור רב יותר. רציתי גם אבל עדיין השתייכתי לציבור הדתי, הבנתי שיהיה לי מאוד לא פשוט להשתייך לעולם החזק יותר".

רבקה מסיימת את לימודיה ומתחילה לעבוד כסנייט בגן דתי בבית חורון. שם היא משכירה דירה יחד עם חברה. שנה חולפת ועוד אחת. היא שומעת שידוכים, אבל לא מתחברת. היא מבקשת בחור ירא אלוקים. כזה, שמחובר בעומק, ולא מהשפה לחוץ. כזה שאוהב את בורא עולם ולומד את תורתו. ולא מוצאת את אשר אהבה נפשה. אבל אז אמה נופלת למשכב, ורבקה מרגישה שהיא לא יכולה לעמוד מנגד. היא עוזבת את העבודה והדירה וחוזרת לבית ההורים. היא תומכת באמה, ותוך כדי מגלה להפתעתה מדרשה חרדית ברמלה. כזו שיש בה שיעורי תורה מחזקים והשקפה כזו שתמיד רצתה, אבל אף פעם לא ידעה איך להשתייך אליה.

"עולם חדש נפתח בפניי! השיעורים ריגשו אותי בעוצמה. זאת הייתה אמת עמוקה כזו שהתיישבה לי על הלב. את זה ביקשתי כל הזמן ולא ידעתי! עשיתי את כל השינויים הדרושים כדי להיות חרדית מהמניין!"

בכל אותו הזמן רבקה ממשיכה לעשות השתדלות להינשא. בעדה שלה היא נחשבת כבר זקנה. כמעט בת עשרים ותשע. מי היה מאמין שתגיע לגיל כזה רווקה? איך יכול להיות?

כמעט מתחתנת... ואז

לצריפים המוכרים מאתיופיה. אני זוכרת את הבעתה שתקפה אותנו מהגובה העצום. "לא מתקרבים לחלון!" אמא שלי ציוותה עליי ועל אחיי. שתביני, גם סורגים לא היו שם. לא עמדתי בסקרנות וקרבתי לחלון, רועדת מפחד לראות את העולם המיניאטורי שנגלה לנגד עיניי. חסד השם שלא קרה לאף אחד מאתנו שום דבר".

אבל להיכלא בבניין רב קומות ולאכול אוכל תעשייתי של בית מלון לא דיבר לליבם של האתיופים. "ביקשנו אוכל משלנו, ירקות מסורתיים משלנו, ואדמות לעבד. אבל הסוכנות התעלמה וכולנו עברנו לשיכונים בערים שונות. זו היתה טעות לשכן אותנו בבניינים. אם היו נותנים לאתיופים חקלאות - היה שגשוג. האתיופים יודעים איך לעבד אדמות. הצעירים עוד זרמו עם השינוי אך המבוגרים לא יכלו להשלים עם זה".

לאחר תקופת התאקלמות ראשונית המשפחה הועברה לשיכונים ברמלה, ורבקה נשלחה לבית הספר היסודי, לאחריו ל"נווה שרה הרצוג" בבני ברק.

מה שעזר לרבקה באותם ימים מלאי בלבול והתאקלמות זאת התפילה.

לדבר עם השם - כמו אל חבר טוב אמיתי

"אמא שלי לימדה אותי לדבר עם השם. 'משהו לא מסתדר לך? את צריכה עזרה? את לא לבד! גם כשאני לא יכולה לעזור לך, כשאני עסוקה ואין לי זמן - תדברי איתו! תפני אליו! ממש כמו לחברה טובה' אמרה לי את הציווי הקדוש שאותו למדתי מאוחר יותר בספרי רבינו הקדוש. התבודדות. אני זוכרת

מתפללת לעצה טובה ומגיעה למסקנה: היא מוכנה לבדוק!

"בפגישה התברר שזה! השידוך האמיתי! זה היה כל כך מהיר שכמעט לא האמנתי שזה קורה. רק בחופה התעוררתי. 'השם ישמור, אני מתחנת' קראתי לחברתי הטובה מהמדרשה. 'את בסדר, מה יש לך?', היא לא הבינה אותי. ואני רק ביקשתי: 'תצבטי אותי שאראה שאני לא חולמת!' כמה שנים של תפילות והמתנה... והנה".

כשנקודת האמת פוגשת את איש היער

אותה חברה שמצאה רבקה במדרשה, גם הייתה השליחה להתקרבות לרבינו. "שרה הייתה לוקחת אותי איתה לחנויות הספרים בבני ברק. אהבתי מאוד לקרוא ולהתחזק, והייתי 'בולעת' ספרי קודש בכמויות. ליד החנות הגדולה של הספרים, הייתה חנות נוספת, 'נקודה טובה' של ברסלב. בהתחלה לא ידעתי מה היא ברסלב, אבל אז מצאתי שם ספר של הרב ארז משה דורון 'איש היער' שמו. שמעתי כבר את הרב בהרצאות והתחברתי מאוד. יש הרבה השקפות וחסידויות, הייתי שומעת הכול, אבל מה שדיבר אליי עמוק לתוך הלב - היה ברסלב. הנפש המחפשת שלי נרגעה כשהיא קיבלה את המזון שמסופק רק שם, הרגשתי שפתאום - כמו שנפתח לי שער חדש בנשמה".

רבקה ממשיכה ולומדת. מתחזקת ומתקרבת. ובעלה, גם הוא, חזק מאוד בעניין של רבינו. "בעלי לא היה ברסלב. הוא הגיע בכלל משיבות ליטאיות אשכנזיות. כשהוא חזר בתשובה הוא לא הסתדר בישיבה, וביקש לעבור למקום אחר. 'תלך לאיפה שאתה רוצה, אבל רק לא ברסלב' הייתה ההנחיה הברורה של הרב שלו. שכללה גם נימוק: 'בברסלב יהיו לך בעיות עם המוסדות, לא יסתכלו עליך בעין טובה, למה לך?', אבל ההשגחה סובבה לו להיכנס לישיבה ברסלבית של בעלי תשובה ודווקא שם - בעלי נדלך והתחבר. כמובן, הוא לא העז לגלות לרב... הוא למד וקרא, ונקודת האמת שבו גרמה לו להידבק בעניין של רבינו".

רבקה ובעלה הם אנשי אמת. שניהם ביקשו את האמת. וגם אם רחקה - לא ויתרו. "העיקר שהכול תלוי בו הוא אמת, לילך בדרך אמת לפי מדרגתו כי חותמו של הקדוש ברוך הוא אמת" אומר לנו רבינו בליקוטי מוהר"ן קי"ב, וגם אם לא תמיד האמת היא דבר פשוט - הם מבקשים אותה בכל ליבם.

"בעלי תמיד חיפש אמת. ולא התלהב מ'אורות' וכל מיני 'מפורסמים מחוללי ניסים', הוא ביקש את המקום הזה שייתן לו תיקון לנשמה. שווה לנו לסבול בשביל האמת. ברגע שהאדם חי באמת - אין לו ספקות. ולי, בתור אחת שעשתה דרך כל כך ארוכה פיזית ונפשית - האמת היא דרך החיים. ואני מוכנה להקריב בשבילה הרבה".

רבקה צועדת יד ביד עם ספרי הצדיק. מבקשת הדרכה עצה ותושיה ומוצאת. "הרבה פעמים שאני בצער, וזקוקה להכוונה - אני פותחת ספרים ומוצאת מים חיים על נפש עייפה. לא מזמן הרגשתי מאוד לא טוב, ברמה שמזיקה טיפול רפואי. פתחתי ליקוטי מוהר"ן וביקשתי רפואה. לא רציתי רפואה בידי בשר ודם, רק מהשם 'יתברך לבד! המילים שם היו תשובה מדויקת. הביעו לי נחמה כזו. הרגשתי שעוטפים אותי מלמעלה, שיש צדיק גדול שמנחה אותי בדרך, ואכן הכול חלף כלא היה, קיבלתי רפואה שלמה מהשמיים".

כשרבקה מסתכלת על חייה אחורה, היא לא יכולה שלא להיזכר במשל המופלא שרבינו הקדוש מביא בחיי מוהר"ן. רבקה מרגישה אחת הביצים האלו, שנזרקו בקינים של עופות אחרים וגדלות שם, במקום שאינו מקומן האמתי. ופתאום התרומם לו העוף הגדול והשמיע ברמה את הצפצוף המוכר. והיא שמעה ונשמעה לקול, ולמרות שזה היה כל כך לא שייך שתלך, זה היה הכי שייך בעולם. כי לשם - היא באמת שייכת. לאותו עוף מופלא. וכך ברגע קטון התעופפה לה וחזרה למקומה האמיתי.

הלוואי וכל עם ישראל ישמע כבר את הקול, ויתחבר לצדיק הקדוש הזה שהבטיח "ואני רופא אותה".

ונזכה כולנו לגאולה השלמה ברחמים.

סיפרו לי בשמו שאמר לעניין עסק הקיבוץ שלו משל

שיש עוף אחד שמטיל ביצים הרבה מאד ריבוי מופלג עד שאי אפשר לו לישב עליהם על כולם להוליד מהם עופות.

ונתן לו השם יתברך בטבעו שהולך ומשליך בעורמה איזה ביצים בקן עוף אחד, וכן משליך עוד איזה ביצים באיזה קן אחר, וכן משליך ביצים שלו בקנים של עופות אחרים, ואלו העופות אחרים אינם יודעים שהביצים אינם שלהם והם יושבים עליהם עד שמולידים מהם עופות.

וגם זה העוף לוקח לעצמו כמה ביצים שלו ויושב עליהם ומוליד לעצמו עופות ואחר כך פורח העוף הנ"ל עם הילדים שלו ומתחיל לצפצף, ואזי שומעים כל העופות שנעשו אצל אחרים מביצים שלו, והם מכירים הקול ונמשכים מיד אחר העוף הנ"ל שבאמת יצאו ממנו, וחוזרים אליו.

והנמשל מובן מעט למי שידע איזה רמז מענין גדולת עסק הנהגת של רבינו זכרוננו לברכה עם העולם.

(חיי מוהר"ן תר"ג)

דוח של כף זכות

הפקח שראה את פניי המתעננות ליד כתב האישום, התענן אף הוא במפתיע.

"מה, האוטו שלך?"

"כן" עניתי. מה אפשר לעשות?

"אבל למה לא אמרת! אני שאלתי!" קרא בצער. לא הבנתי למה הוא מתכוון. והוא חזר על מילותיו הבלתי אפשריות.

"לא שמעת? אני עמדתי ליד הציון ושאלתי אם יש אנשים שיש להם מכוניות והם מתפללים".

"לא שמעתי, התפללתי" אומנם שמעתי את התגובות של המתפללים, אבל לא את השאלה שלו. וגם אם הייתי שומעת אותו - מה כבר אפשר לעשות באמצע שמונה עשרה?

"אבל אני שאלתי!" חזר שוב. "ועכשיו כבר כתבתי דוח ואין מה לעשות..."

הוא נראה ממש באל. שם את ידיו על הראש וממשיך להתנצל בקולי קולות בצורה כמעט תיאטרלית.

"אני לא יכול לבטל אותו, את מבינה? כבר נתתי. אבל אני יכול להשתתף איתך! אני לקחתי את הרחוב הזה במיוחד כדי שמי שיתפלל לא יקבל דוחות. אני כל פעם שואל של מי הרכבים כדי לראות שהם לא של מישהו שמתפלל. בחיים אני לא נותן דוח למי שמתפלל!" שם ידו על הלב, לאות שבועה.

"כל הכבוד, באמת..." התפעלתי. אבל הפקח לא התרצה.

"אני אשתתף איתך!" הוא ממש התחנן. ידעתי מה זה אומר דוח שם. 100 שקלים. מעצבן, אבל לא כל כך גורא.

"זה בסדר" הרגעתי אותו. "תמשיך ככה וזהו". "בטוח?"

"מאה אחוז".

כשהגעתי הביתה הרגשתי מלאה בכוחות שלא היו בי כשיצאתי. בדרך כלל אני דוחה את תשלום הדוחות לרגע האחרון, מחכה שיצטברו, שישכח, ואז כשאין ברירה - משלמת. הפעם שילמתי מיד. בלי צער. בלי טינה. כי יש שם פקח עם אפוד זוהר ונשמה מוארת, שלא נותן דוחות למתפללים. אדם שנראה כל כך רחוק - אבל יש לו עיניים שמזהות אמת. לב שמרגיש קדושה.

אם הוא מסוגל לדון אותי לכף זכות, גם אני יכולה להפסיק לחפש את כל המקומות שבהם אני לא בסדר, ולשים לב למקומות שכן. למחול לעצמי, לא כי מגיע לי - אלא כי אני בת של מלך, ומתפללת, ומנסה.

וגם אם נתתי לעצמי "דוח שלילי", זה היה בטעות. מתוך עייפות. מתוך בלבול.

מעכשיו - אני בעדי. מוכנה ומזומנה לעוד יום של אמת. עוד סיבוב באתגרים, עוד ניסיון להיות טובה, ולו רק קצת. מוכנה לתת לעצמי כרטיס חנייה של חינוך.

מצווה גדולה להיות בשמחה תמיד. ואם כך קרה, הכול לטובה! והעיקר - שכולם יצאו ברוך השם!

החלטתי שאני הולכת לעשות לבוקר הזה "התחלה חדשה", ובדיוק בשביל ההתחלה הזו נכנסתי לרכב והתנעתי, מזמזמת לעצמי שיר שיחיה אותי קצת. "כי השם יתברך תמיד אוהב אותי, ותמיד יהיה לי רק טוב..." וכבר ידעתי בדיוק מה יחזיר לי את האוויר עכשיו. עשר דקות נסיעה והנה אני שם.

כיפת התכלת ווטרז' צהוב-כחול יחד עם משב רוח רענן סיפרו לי שעשיתי את המעשה הנכון. לבוא לקברי צדיקים תמיד משיב רוח טובה על הלב. מחזיר אותי למקום המדויק שלי. מספר לי על הרצונות הטובים שלי, על כל אותם מקומות שבהם אני כן מצליחה. אתפלל, אתבודד - ואחזור חדשה לערוך בבית שיקום מסיבי עד שהילדים יחזרו שוב באחת.

מרום להיטות שכחתי פרט קטן. החנייה ליד הצדיק מצריכה תשלום. שפת המדרכה צבועה בכחול-לבן וזה סימן שאי אפשר סתם לחנות וללכת. צריך לבצע פנוג! היינו, לשלם עבור החנייה. ברוך השם אין לי טלפון 'חכם', ושם, ליד הציון אין מכונה בשביל לרכוש את זמן השהות. מה עושים? היסטוריית דוחות החנייה שחטפתי בעשרים שנה האחרונות צפה לנגד עיניי וגרמה לי להישאר על עומדי. אולי אתפלל מהרכב? ובכל זאת... כאן ליד הצדיק חטפתי רק פעמיים דוח, וזה היה מזמן כל כך. מה הסיכוי שדווקא עכשיו אנזק בקנס...? ואולי אתקשר לאמי שתעשה לי פנוג מרחוק? זיכרונה של אמא הסובלת ממיגרנה חזקה עלה בתודעתי. איך אפשר להפריע לה עכשיו? בשעות הבוקר - זה השיא. אמא בוודאי נחה עכשיו, לא אפריע את מנוחתה בהתעסקות אחר אישורי חנייה. בעזרת השם יהיה בסדר!

ירדתי מהרכב ונכנסתי לציון. שוכחת מהכול ומתמסרת לסידור התפילה שעמד שם, במיוחד בשבילי.

בדיוק כשפסעתי שלוש פסיעות לשמונה עשרה שמעתי מעזרת הגברים קולות חשודים. "היי פקח! אחי, פקח!", לאחר מכן "סליחה, הסקודה הכחולה היא שלי!".

לא התייחסתי לעניין והמשכתי בשלי. למרות שתחושה מאוד מסוימת התגנבה לי ללב. מיד אחרי התפילה יצאתי החוצה לראות מה עלה בגורל הרכב שלי. הפקח, אדם בעל חזות רחוקה, אפוד זוהר וכובע מצחייה מעטרים אותו, עדיין עמד שם ושרבט דוחות לימין ולשמאל. מסתבר שהייתה לו עבודה רבה הבוקר. האם הגיע גם לרכב שלי? הזדרזתי לרכב וגיליתי שאכן דוח טרי הודבק אליו... איי... כפרת עוונות!

זה היה בוקר מעוך מהסוג המצוי. "אמא איפה יש לי חולצת תלבושת נקייה!" ו"אמא לא חתמת לי שלמדתי למבחן במחברת גאוגרפיה" התנגשו בהדי המריבות בתור לאמבטיה. התלבטתי את מי להאשים בקימה המאוחרת של כולנו. את העייפות, את השעון המעורר שנדם אחרי צלצול אחד בלבד, ואולי את הגדולות שגדולות מספיק בשביל לקחת אחריות על הקימה של עצמן, אבל משום מה בונות עליי, אמא שמתפקדת בקושי רב, מסתבר.

בסופו של דבר נסחפתי לרוטינת השליחה הבוקרית, מורחת פרוסות, מאלתרת פתרונות בזק (תלבשי חולצה לבנה! אז מה אם ראש חודש היה בשבוע שעבר, אולי יש איזו מסיבה ושכחת?) מזרזת מתעכבים בצעקות קלות עד בינוניות ולבסוף משלחת כל ילד עם פתק איחור עם התירוץ המוכר: "סליחה, השעון המעורר לא צלצל הבוקר". לכתוב 'צלצל פעם אחת וזה לא מספיק עבורנו', נשמע לי אווילי מדי.

כשאחרון הילדים יצא, גורר איתו את הקטן לגן, לקחתי נשימה עמוקה סוקרת את הבלגן בעיניי. זה נראה שחס ושלום היה כאן איזה גנב... גרב חשודה הציצה מתוככי המיקרוגל הפתוח, ופירורי הקורנפלקס הגדילו לעשות ונצנצו אליי בשביל מתפתל מהמטבח ועד דלת הכניסה. שלא לדבר על הסלון. הכול הפוך לחלוטין! וכבר נקיפות המצפון נוקשות על מפתן הלב. למה הבוקר הזה היה צריך להיראות כך? ולמה הייתי כזו קצרת רוח וזעופה? ואיך בדיוק ילדים שנשלחו בצורה כזו יצליחו להתנהג כראוי בבית הספר? ומה את מצפה...? כאן כבר היצר הרע הזכיר לי את הבעיות הרגשיות של הבת שבכיתה ה', ואת הקשב של זה שמעליה, ועוד ועוד, לא חסר מה.

העייפות שהשארתי מאחור חזרה בערנות שיא, מוכנה להפיל עליי מורך ותרדמת דיכאון. מי רוצה להיות ער כשהוא אשם כל כך?

אבל לא נתתי לעצמי להיכנע. לא הייתי ער כשהוא אשם כל כך? ואיך אפשר להתנהל עם כל כך הרבה חסרונות וקשיים? אבל לא נתתי לעצמי להיכנע.

כל יהודי הוא אות בספר התורה

והלב שלי נסגר לחלוטין - זה הרגע להיזכר... האדם הזה שמולי, הוא עם ישראל, הוא יהודי, הוא אות בתורה. נכון, הוא אות שנשפך עליה קפה שחור בטעות... אבל הוא עדיין אות בתורה, הוא והתורה והקדוש ברוך הוא הם אחד!

והרי זה פלא, נקודת אור של אהבה נפתחת בלב, אהבה תמידית שאינה תלויה בדבר.

"כי נפשות ישראל הם הם אותיות התורה, ועל כן כשיש אהבה בין ישראל שזה בחינת כללות שנכללין זה בזה, ואזי נכללין כולם בבחינת חכמה עילאה, ואזי יש שלמות להתורה" (ליקוטי הלכות, פריה ורביה א').

הכל מתברר במחשבה

כך כתוב בזוהר הקדוש: "כולא במחשבה אתבריר".

רבי שמעון מלמד אותנו: אם את רואה שאת מלאה ברגשות שליליים כלפי הילד או הבעל וכן הלאה, את שמה לב שבמקום להיות 'האהבה הנאמן' הפכת ל'השונא המעוצבן' - תדעי שזה התחיל במחשבה ושם גם יקרה התיקון.

הכניסי למערכת את המחשבה הקדושה שלמדנו עליה - האיש הזה, בעלי, הוא הוא עם ישראל, אות בתורה, קדוש.

זה דבר שה' עשה, זה לפני כל התנהגות זו או אחרת, זו האמת.

כמובן שזה אינו סותר שימת גבולות וטיפול מעשי בהתנהגויות שאינן הולמות,

אבל כל זה ייעשה מתוך לב שנמצא באהבה נאמנה למקור, נאמנה למי שאנחנו באמת, נאמנה לעם ישראל.

אשרינו ואשרינו שנזכה לחודש תמוז מלא ברכות וישועות ובשורות טובות!!

שלום וברכה, חברות מקשיבות ולומדות ומלמדות ועושות ומשתדלות ומתפללות ואוהבות... אשרינו ואשרינו ואם היינו יודעות כמה עולמות תלויים בנו, וכמה עולמות מקבלים חיות וקיום מכל תנועה טובה שלנו, היינו מעופפות באויר משמחה ומפליאה... אשרינו! הייתי רוצה לחזור הפעם בטור הקדוש שלנו, לנקודה פשוטה פשוטה שיושבת בבסיס הזוגיות ובעצם בבסיס כל קשר בחיינו.

אהבת ישראל

הנה אנחנו פוגשות במעשייה הקדושה את האוהב הנאמן, ואני שואלת מאיפה הנאמנות? והרי באהבה יש עליות וירידות, הלב הוא לא "עובד אצלי", וגם אם מאוד ארצה ואתאמץ, אם הלב עכשיו סגור ומכווץ מסיבה זו או אחרת, אני יכולה עד מחר לשלוח פקודות, לנסות לאלץ, לסחוט בכוח את גוש האבן הזה שאמור להיות ליבי האוהב... זה לא יעזור...

ונאמנות הרי זו מציאות של התמדה, כל הזמן אוהב, בין בירידה בין בעליה, בכל מצב ממצבי החיים, אוהב!

איך???

אז באמת, כמו שרבינו אומר לעניין השמחה, שגם אם לא מוצאים שום סיבה לשמחה, תמיד אפשר לשמוח ב"ברוך שלא עשני גוי", ורבינו מסביר שבגלל שאת הדבר הזה, שלא עשני גוי, עשה הקדוש ברוך הוא בעצמו, וזה לא קשור אליי ולמעשים שלי - אין בזה שום פגם וזו רק שמחה טהורה ושאפשר רק מהעניין הזה לשמוח כל החיים שמחה עצומה -

ממש באותו אופן, לעניין האהבה, גם אם אין לי שום סיבה שמדברת אל הלב שלי מספיק, גם אם אני לא מוצאת בבעלי פינה ללא פגם, העיניים שלי רואות רק חסרונות

מהלכות ברכות

א. אדם שבירך על פרי, ואחר הברכה נפל מידו ואבד או התלכלך באופן שאינו ראוי לאכילה כלל, אינו יכול לקחת פרי אחר ולאוכלו, אלא יאמר 'ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד', ואם רוצה לאכול פרי אחר - יחזור ויברך עליו. (שו"ע ומשנ"ב רי)

ב. אמנם אם היו מונחים לפניו עוד פירות מאותו מין, אף אם לא היתה כוונתו בפירוש לאכול גם אותם, מכל מקום כיון שהיו מונחים לפניו הרי זה כאילו היתה דעתו גם עליהם, ויכול ליטול פרי אחר ולאוכלו על סמך אותה ברכה. ואם היתה דעתו בפירוש לאכול גם פירות נוספים, אף שלא היו מונחים לפניו בעת הברכה, יכול ליטלם ולאוכלם על סמך ברכה זו. (משנ"ב שם)

ג. אדם שלמד הלכות ברכות, ויש לו ספק על מאכל מסוים מה ברכתו, יברך 'שהכל נהיה בדברו', כיון שברכה זו פוטרת הכל. ומכל מקום טוב שיאכל את המאכל המסופק בתוך הסעודה, באופן שייפטר בודאי על ידי ברכת המוציא.

ד. אך אדם שלא למד הלכות אלו, ולכן אינו יודע מה לברך, אינו רשאי לברך 'שהכל' מספק, אלא עליו ללמוד תחילה את ההלכות ולברך את הברכה הראויה. (שם)

ה. אם בירך האדם 'בורא פרי העץ' על דבר שברכתו 'בורא פרי האדמה', לא יצא. אך אם בירך 'בורא פרי האדמה' על דבר שברכתו 'העץ', יצא ידי חובה, כיון שאף העץ יוצא מן האדמה. (שו"ע ומשנ"ב רי)

ו. היו לפניו פירות העץ ופירות האדמה, וברך על פרי האדמה והתכוון בפירוש להוציא אף את פרי העץ, יצא. וכן אם בירך שהכל על דבר שברכתו כן, והתכוון בפירוש להוציא דבר שברכתו 'העץ' או 'האדמה', יצא. אך לכתחילה אין לעשות כן, אלא יברך על כל דבר את ברכתו הראויה לו. (שם)

ישנם מגוון פוסקים ופסיקות. עניינו של הטור אינו לפסוק הלכה, אלא לעורר את לב הקוראות לשים לב להלכות השונות, גם כאלו שמוכרות פחות. על כל שאלה שמתעוררת במהלך קריאת הטור יש לשאול רב פוסק כיצד לנהוג.

בין מצרי הנפש

"אבא, איך תגיע לי פה ישועה?" המקומות שאין שם מוצא, ואת רואה שאין סיכוי לצאת מכאן. אין כאן איפה לסלול שביל, או דרך, או פתח. סתום לגמרי, וקשה ומר. ואין ישועה באופק. סגרו עלייך מהצדדים ומצדי הצדדים, שם יש ים לכל האופק, וכאן יש את מצרים שרודפים אותך. ואין לאן לפנות. יש רק צעקה גדולה, שנולדת בתוכך.

בין המצרים. זהו מצר הגרון. שאני רוצה לצעוק, אבל לא יוצאות לי מילים! שאני רוצה לבכות, אבל לא יוצאות דמעות. שיש המון מילים ובכי, אבל ההתבודדות, ההשתפכות, מבוששת להגיע. זאת יד רעה שחונקת לי את המעבר בגרון, ולא נותנת לאבן הענקית, לגוש המציק, לגלוש החוצה, לדבר את עצמו, להתפרק, להתרפק. על אבא. ולנגב דמעות, להרגיש הרבה יותר טוב.

אז בין המצרים, בווריאציה החדשה, זה הטוב הזה, שמקרר את הלב. שמוציא, שפוקר. שבוכה את הגעגועים לאבא, את האהבה החנוקה, את הייסורים שבהרחקה. "אבא אני מתגעגעת אליך, עד מתי?

למה תרחיק אותי כל כך? מתי כבר תחזור לחבק אותי, להחזיק אותי בחיקך. מתי אזכה לאהבתך הגלויה. אני בסך הכול ילדה, שלך. אל תשאיר אותי כל כך הרבה זמן לבד, כאן בגלות החשוכה. רחוק ממך. אני מפחדת! תן לי יד, שלפחות לא אהיה כאן לבד!! תהיה איתי!" אה! קרבת אלוקים.

"כל רודפיה", אוהבך, אלוקים. כל אלה שמבקשות אותך, מנסות, מתגעגעות, לא עוזבות. השיגוה בין המצרים. מוצאות אותך, מכניסות ראש בחיקו של אבא, מסתתרות אצלו, מוגנות, מתרפקות.

איזה צדיק מתוק, שממתיק לנו את הכול, ומראה לנו את נקודת האמת בכל דבר שביהדות.

מתיישבת באפיסת הכוחות, לא, בעצם שוכבת, זרועותיה תומכות בראשה. אין כאן אף אחד. אולי יש איזה תפוח מתוק שם, למעלה? על אחד העצים הגבוהים. אולי... אולי... מחר היא תבקש מהמשרתת לקטוף לה, עכשיו היא עייפה... מתיישבת, נערת. איזו משרתת?! שכחת שאת כבר לא בארמון?!

פותחת את הצרור בבת אחת. מתעלמת מהחור שתופס לה את האצבע. מנערת. אולי יש שם עוד שקד אחד, למטה? או אפילו זנב לחם. מממ... מה? מה זה?! איגרת? מי הכניס אותה? אחד מקופי היער חמד לו לצון? כאילו לא הספיק לה אבן הקוקוס שהוא ירה בראשה אתמול. חורצת לו לשון, מעצבן אחד. טוב, זה לא הקוף. אפתח את הקישור, אף שזה מפחיד אותי - - -

אז הוא כן מתגעגע. אז הוא גם לא יכול. הוא לא ישן בלילה. דואג, אוהב, דומע.

אבא, אבא טוב שלי. ידעתי שזה לא יכול להיות. אתה אהבת אותי הרבה מדי, בשביל לעזוב אותי כך בפעם אחת. ו- איזה שליח? המלווה?? מי כאן? מי שלח את המכתב עד לצרורי הקרוע? אז לא עזבת. אתה כאן, עוקב. שומר. נותן יד.

נשימה עמוקה, עמוקה. חיוך מעז להתרומם, מתערבב בדמעות הפורקן.

"במסתרים תבכה נפשי", להקדוש ברוך הוא יש מקום שנקרא "מסתרים", ובכל יום הוא בוכה שם על עמו, ילד שעשועיו, שרחק ממנו. כן, הוא מתגעגע אלינו. ולא, הוא לא השאיר אותנו לבד.

בין המצרים! אלו לא מצרי למאנש ולא מצרי הדלתא. גם לא מצרים של עסקאות ושיחות של שרי חוץ.

אלו המצרים האישיים שלך! של הנפש שלך. איפה שצר לך, איפה שחנוק לך, ואת לא יכולה לעבור. "הצילו!" את צועקת. כן. גם את?

תמוז. תמוז? פפפפפ. אבן עשרה קילו מתגלגלת לה, מתיישבת לי על הלב. שוב?! צער, אבל, קושי. אסור לשמוע מוזיקה, אסור להסתפר, אסור, אסור... אסור...

למה הגעת? ועוד בדיוק בחופש... זה מריח לי גלגל ים עזוב שמשותק לאוויר. אוויר טוב, שימלא אותי, ישלח אותי למים. מי הים התיכון. זה מריח לי הרי בגדים לא מכובסים, ותשעה ימים של ריחות. ודג מושט, מטוגן או אפוי. ודביק של זיעה.

הי? הי! תמוז!!! בין המצרים. מכירה?! אה, אני נזכרת... יש גם עוד סוג. הסוג שהכרתי כשננסתי להיכלו של הרבי המתוק שלי. שלך. זה לא מה שהכרת. בואי, תטעמי משהו חדש. טעם החיים.

היא פילסה לעצמה דרך, חותכת ענפים בחרב החלודה שמצאה ליד הנהר. אדרך! אך. זה כאב. אבל מהן כבר טיפות הדם שמזרזפות על האדמה, הן נספגות מיד. אבל הלב שלה, שמלא דם, דם רותח שלא נספג, שלא שוקט.

איך הוא עושה לה את זה?! זה לא יתכן. הוא כל כך אהב אותה. אלפי פעמים הוא הבטיח שהיא הבת האהובה שלו, ושאלף פעם לא יעזוב אותה. היא מריחה עכשיו את ריח צווארון המשי, והידיים ממששות. סיכת הזהב עם האבן הירוקה. זה היה המשחק שלה כשישבה על חיקו.

דמעות נספגות, קטנות קטנות. מי שם לב אליהן בכלל. מילא, שמלת השק אינה מקבלת כתמים. פתאום היא מפלסת לה שביל, עולה מעמקי נשמתה אל גרונה הפועם. הצעקה, הצרחה.

"אאבאאאאא!!!!!!" והמילים משייטות החוצה, צפות בשקט. "אבא, אתה לא עשית לי את זה, זה לא יכול להיות. אתה כבר לא אוהב אותי? איך אתה יכול לסבול שאני רחוקה ממך? אתה לא מתגעגע? משאיר אותי פה לבד לחסדי הנמרים וצפרי הלילה?! אולי אף פעם לא אהבת אותי??"

ופתאום היא שמה לב אליה, גדולה, בולטת. אז שמלת השק כן נכתמה. שלולית גדולה, רטובה.

מוכשרת במקומות הנכונים

אבל אז, יום אחד כשהרגשתי חסרת כל הבנה וצולעת בענייני סטיילינג ואופנה, נזכרתי בהם, בבעטלערס הקדושים שבעיני העולם הם לכאורה בעלי מומים, אבל האמת, שאין להם חיסרון כלל, אלא מה שנדמה בעיני העולם כחסרונם זו היא דווקא מעלתם. רק שזה העולם אינו עולה אצלם כדי להשתמש בו בכוחם!

ואז, פתאום הבנתי שיכולה להיות אישה יהודייה יקרה שיש לה אינספור יכולות, כישורים והבנה וגם אם לפעמים היא נדמית כעיוורת לפי רמת הבנתה בסטייל ואופנה וחסרת ידיים ביכולות הקולינריות והאפייה, אין זה אלא מחמת שכישוריה כבר מושקעים בעניינים של חיים נצחיים.

*ד"א, לעולם אין לחשב את זמן ההכנה לפי זמן ההכנה בפועל, זאת משום שכידוע בכדי להכין עוגה יש לרכוש מוצרים ולאחר ההכנה לשטוף את הכלים ולהחזירם למקומם!...

דודה גינדל נמתח ומתרחב מזווית לזווית מרוב נחת. וכשאני שואלת בהתעניינות "איך עשית את זה?" ממחרת דודה גינדל לבטל בהינף יד "זה? שום דבר... 2-3 דקות* עבודה, אני מקציפה, מצנטרת, מסדרת שכבות ו... מעצבת", ולא צריך כמובן להוסיף שכולנו יוצאות מגדרנו מהקסם הבלתי ניתן לערעור!

הפלא אצל דודה גינדל הוא שהמושלמות לא תמה אצלה בענייני עוגות, כך זה גם בבגדים הממותגים, האקססוריו והבית שנראה כלקוח מאחד הקטלוגים... בכנות, בכל פעם שדודה גינדל מתארת במרץ רב איך היא הכינה, עיצבה או הצליחה למצוא את הכיפות והסרטים התואמים לבגדים הממותגים, ברכיי כושלות וכל דימויי העצמי צונח באחת ל-0 מעלות. זאת, מאחר שילדיי, מה לעשות, לבושים בסטים [או שלא] שנרכשו בחנות הקרובה ובד"כ הם מהעונה הקדומה ועוגותיי הן פושיות למדי, בחושות ופשוטות.

אז זהו, חלף ותם לו חג שבועות הקדוש, ואיתו הולכות נמוגות ומתכלות עוגות הגבינה, האלפחורס והפחזניות שהוקצפו, צונתרו ועוצבו ביד אוהבת ועמל רב...

[וכמובן, נאכלו במסירות בין פיהוק לפיהוק על ידי חבר תלמידי חכמים שלא נמו את שנתם]

בוודאי, כל אחת מכן זכתה לשבר את תאוות האכילה בתכלית... אבל תזכרו שישנן גם פחותות עם כמוני שאוכלות ואפילו נהנות ומשמינות מבלינצ'ס נוספי שמנת ודובדבנים שאת טעמם אין לתאר כלל, ממש בבחינת "עין לא ראתה..."

ואם מדברים על עוגות, איך אפשר שלא לזכור את דודה גינדל המופיעה בכל מפגש משפחתי בחיוכה הנצחי, כמושה בעוגה בעלת מספר שכבות, עיטורים ותחרות. ואז, תמיד ישנה הגיסה נדיבת הלב שיוצאת מהתפעלות ואומרת "ד...י! איזה מ-ו-ש-ל-ם!" וחיוכה של

סיפור מהשטח:

באחד הימים דיברתי עם אבא חברה השותפה להפצת העלון על "שלב השמרון מתאים או כל אקבא" "חברות מקשיבות" אבא משם מה, הוא אף פעם לא קיבל. כמה חבל! חשבתי, אני אפשר להציע לקחת על עצמי חבילות הפצה? אני אפשר אפולות? דיברתי ממשלות על האיזור הזה, מחפשות תחבולות. אך לא שלם מסקנה מעיית.

הפלא ופלא. לאחר התקשרה חברה מאלותו "שלב וביקשה להצטרף חבילות הפצה אליה. ראיתי בחול איך הרצון בקבלה שלם ופולא! כמה טוב להגיד בקול רצונות טובים!

הטיפ של יעל המפיצה מצפת:

"רוצה להפיץ? לזכות להיות מקת אילנות? להאיר את דעת הצדיק, לעזור לזכות...? גם אם זה אינו בכלים שלך, תגיד את הרצון שלך בפה! הרצון עצמו פולא פעולות"

"זירגיל את עצמו לדבר בפיו תמיד מיסופים טובים דקדושה שעל ידי זה נעשים פעולות טובות בעולם ונמשך על ידי זה כל הברכות וההשפעות ונעשים מהם נפשות טובים שהולכים ומתגלגלים בעולם ומעוררים כל העולם להשם יתברך ולתורתו..."

(אוצר היראה, רצון וכיסופים)

מושיקות אילנות
מתחזקות בהפצה

גם לך יש טיפ בנושא הפצה? שלחי אלינו!

מה לי בודדה

"אני יודעת, אבל אבא שלי עדיין מפחד. הוא אומר שיש דברים שעוברים גם בלי מילים. והוא מפחד עליי. הוא גם מפחד שישמעו את זה בשידוכים שאני חברה של בת דודה שקשורה לברסלב וזה יכול לקלקל לי. ואני אגיד לך את האמת, אם פעם חשבת שברסלב זה עניין למשוגעים בלבד, ברור שמאז שאת התקרבת לשם אני כבר חושבת שזה מקום טוב. לפעמים אני אפילו מקנאה בך! יש בך כזו אמונה, כזה יישוב הדעת, כזו שמחה פנימית, לפעמים אני מסתכלת עלייך ומרגישה כאילו הגאולה כבר נגעה בך..."

"נו, וזה כ"כ גרוע?? סליחה שאני מציקה לך, אני מבינה שזה לא את. אני פשוט נורא נסערת. עזבי. באמת אין לי מה לרצות ממך. טוב, נראה מה יהיה. יש לי עכשיו שיחה חשובה. להתראות."

כן. יש לי שיחה חשובה מאוד עם אבא שלי. ודחופה. ולא איכפת לי שלפני 10 דקות סיימתי התבודדות. אני עשיתי אצלו מנוי חופשי ללא שום הגבלה.

אבא!!! תראה איזה מהר הגעתי שוב! אני חייבת לדבר איתך עכשיו! אבא! לה, שמעת את השיחה, היית איתי, רק אתה יודע ומבין איך אני מרגישה עכשיו. רע. פגועה. אני יודעת שאני בחורה טובה. למה דוד שלי צריך להרחיק את הבת שלו ממני?? מה אני יכולה להרוס בה?? ואתה יודע מה עוד מציק לי? ששאר הבנות דודות בכלל סגנון הרבה יותר מודרני, וכלפיהן לא היתה שום אזהרה. יתכן שהעוון שלי גדול עד כדי כך?? אבא, נכון זה בסדר שאני בוכה? זה באמת פוגע!

אני פותחת ליקוטי מוהר"ן היכן שנפתח לי ומנסה לקרוא "ועיקר התשובה ישמע בזיונו ידום וישתוק"

אבא, אני מבינה שאתה רוצה אותי יותר קרובה, נכון? אני נרעדת. ובעצם, מה איכפת לי מדוד מוישה שמרחיק אותי, אם אתה, אבא, בעצמך, מקרב אותי אליך???

הערב מתקיים מפגש "בנות ברסלב". איך שאני רוצה להיות שם! אבל אני יודעת שזה יצער את אבא ואמא. כל דבר שאני עושה וקשור לברסלב, מצער אותם. הם באמת דואגים לי. ולשידוכים שלי.

ה', בבקשה תגלה לי מה אתה רוצה ממני! אני בטוחה שההתקרבות שלי לצדיק משמחת אותך! הדיבורים בכנס נותנים לי כ"כ הרבה כוח וחיבור, והחברות שאני פוגשת שם, זה לא כיף כמו לנסוע לים עם חברות, זה אושר אמיתי! רוחני! זו נקודת החבר שכ"כ חסרה לי ביומיום בסביבה הליטאית שלי, ובבית שבו אני לגמרי בודדה במערכה. מצד שני, אבא, אני לא רוצה לצער את אבא ואמא! אני יודעת שזה לא חובה ולא ציווי להשתתף ב"בנות ברסלב", אז מה הכי ישמח אותך?? נראה לי שהפעם להישאר. נכון, אני יכולה לשמוע הכול בטלפון בשידור חי או אח"כ, נכון, זה לא האורות והכיף, אבל אני גם מבינה את ההורים שלי. הרי הם לא מבינים מה עובר עליי. תודה, אבא, על התשובה שנתת לי למצוא בתוכי. איי! מה הייתי עושה בלי התבודדות??

ההחלטה מאחוריי, הוקל לי. רגע, בכלל יש לי הערב תורנות אצל סבתא! איך שכחתי? אולי אסתי תבוא איתי? אסתי היא בת דודה בגילי וחברה טובה ממש ואיתה נחמד לי תמיד.

מחייגת אליה. אין תשובה. קורה. אבל טעם מר מטפס לי בגרון. אם אני לא טועה גם אתמול חיפשתי אותה והיא לא חזרה אליי עד עכשיו. לא מתאים לה. מחייגת שוב. לא עונה. בפעם השלישית היא עונה לי בקול מעומעם ומתחמק.

"אסתי, הכול בסדר?"

"למה לא?"

"התקשרתי כדי לשאול אותך אם בא לך לבוא איתי היום לסבתא אבל פתאום יש לי הרגשה שאת מתחמקת ממני. אני צודקת?"

"למה נראה לך?"

"טוב, אסתי, עכשיו זה כבר ברור לי, ואני אשמח לדעת מה קרה בינינו שלא ידעתי".

שקט.

"אסתי, אנחנו מספיק חברות. מה קרה?"

"די, אני לא יכולה להסתיר ממך וגם לא לספר לך... אני לא מסוגלת..."

"שאני אקפוץ אלייך ונדבר?"

"לא! לא! אל תבואי!!!"

"טוב, אבל למה זה כ"כ מלחיץ???"

"ואת לא תיפגעי?"

"וככה את גם לא יכולה להשאיר אותי!"

"נכון, איילת. תקשיבי, קשה לי ממש להגיד לך את זה אבל אבא שלי אמר לי להפסיק את הקשר איתך."

"מה?? אבל למה???"

"בגלל כל הסיפור שלך עם ברסלב, הוא מפחד שתשפיעי עליי..."

"אסתי? אני בהלם! פעם דיברנו על זה? פעם ניסיתי להסביר לך או לשכנע אותך? אני יודעת שזה לא הקו בבית שלך ואף פעם זה לא היה נושא בינינו!"

מה לי 'בזוגה' ואי הוא הדוד

הרי אני לבד

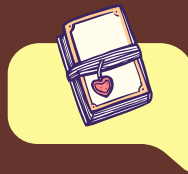
וצה מה זעזע

אעפ"י זיוני ואבא

ואקלק

אליך אקרב ואעז

פרק א'

בין המצרים איפה אני??

רגע מכל ה-99, תתעלמי

רגע מהסבתות שלנו שהיו בוכות וממלאות כוסות דמעות, תתעלמי גם מזמנים יפים יותר שלך בעצמך, ותתחברי לנקודה שכן ערה בלב שלך עכשיו, תתחברי למה שאת כן מסוגלת ברגע הזה, תטעני לפניו:

"ריבונו של עולם, הרי כן אכפת לי, אכפת לי שאין לך בית, אכפת לי שבניך מתגוללים בחוצות, אמנם זה לצערי מפריע לי רק מעט, אבל אכפת לי, עובדה שאני באה, שאני מנסה, ויותר מכל אכפת לי על כך שלא מספיק אכפת לי, הייתי רוצה להשתתף אתך בצער אפילו יותר, ולהרגיש כמה זה חסר לי בחיים האישיים ממש!"

ואם נבוא עם האמת הזאת בוודאי תקופת בין המצרים תתהפך לנו לחוויה מתוקה!

בוכה ומייחלת

רבינו עוד מחדש שלבכות על הגלות לא מגיע ממקום עצוב אלא להפך מגיע ממקום של תקווה.

תקווה על כך שיכולים להיות לנו חיים יפים יותר מאלו, חיים עם עוד קצת קדושה, עוד קצת ד' יתברך, חיים עם עוד פיסת גאולה, ואלו החיים היפים באמת, ולכן הכאב שלנו הוא מתוך געגוע עמוק למקום היפה הזה, געגוע ל-ד' יתברך שכל כך אוהב אותנו וחפץ בנו ומעריך אותנו, געגוע לדעת האמת, דעת הגאולה, הדעת שבה מרגישים תמיד טוב, שווה, ראויה, ומתוקנת.

וכל אחת מאתנו בוודאי זכתה להרגיש פעם רגע כזה, מתוק, מענג, רגע שבו היא הרגישה שזאת הגאולה, ובוודאי שאני כוספת אליה בכל מאודי!!!

שנזכה כולנו לבוא עם אמת, מהמקום שלי האישי, מהגלות הפרטית שאצלי בלב, מכל המקומות המבולבלים בתוכי ואותה להביא אל ד' יתברך.

כי רבינו חידש לנו שלבכות על הגלות זה בחינה של הגאולה בעצמה!! אז לא ניתן ליצר הרע המחליש לקחת ממנו את החוויה הזאת...

כל אחת מאתנו בוודאי פגשה רגע שבו היא הרגישה את הריחוק מאבא שבשמיים, רגע שבו היא רוצה להיות יותר והרבה יותר ממה שהיא, רגע שבו היא הרגישה איך העולם פשוט מבולבל ואני בתוכו מבולבלת.

כל הרגעים האלה הם רגעים שבהם הבנת שהעולם הזה הוא גלות, רגעים שבהם חווית את התוצאות המרות של הגלות, וחווית אותן בתוכך חזק! אף אחד לא יוכל להגיד לך שלא, גם לא היצר הרע המחליש שרוצה להגיד לך שאת לא שייכת בזה כלל - כי את כן! ו...1...

ואם עכשיו אני לא מרגישה ככה??? אם עכשיו הדבר האחרון שמתחשק לי הוא לבכות על הגלות??

גם וגם

ברוך השם אנחנו לא לבד, יש לנו רבי' שמדריך אותנו ומלמד אותנו ללכת עם אמת בחיים, לא לשקר את עצמי ובוודאי שלא את ד'. והאמת הפשוטה היא, שאני גם וגם. באמת יש בי חלקים גדולים של ייאוש ואדישות ובאיזה שהוא מקום אני באמת קצת מזדהה עם זעקותיה של המורה ההיא. אבל, וזה אסור לנו לשכוח, יש בי גם חלקים אכפתיים, חלקים שכואבים באמת את כאב הגלות, ובוודאי שיש בי איזו נקודה של אכפתיות למצב השכינה הקדושה, למצב האישי והריחוק שלי מהשם, ולמצב הילדים של השם יתברך. ולכן גם אם נניח שאכפת לי רק בחלק קטן ואולי אפילו רק באחוז אחד קטן מתוך מאה, עדיין אפשר להתאבל עם האחוזון הבודד.

תתעלמי

גם לכן יש בבין המצרים מחשבות מסוג זה שאומר לנו שאין לנו שום שייכות עם הזמן הזה? כאילו התקופה הזאת ניתנה רק לגדולות במעלה שמסוגלות לשבת ולבכות שעות על גבי שעות על עומק הגלות, כאלו שכשהן שומעות על צרת השני הן לא ישנות?

אני לא אשכח את המורה שלי עומדת וצועקת בבכי: "איפה אנחנו? איפה הלב שלנו בחודש תמוז? בדורות קודמים היו האנשים בוכים ובוכים כל יום על הגלות בדמעות שליש עד שנהיתה שלולית של דמעות סביבם, והיום, היום אנחנו אפילו לא מרגישים בגלות", וכך היא ממשיכה לצעוק ולכווץ את הלב המסכן שלי שבסך הכול יועד להגיע לדור הזה, ובדגש על הדור הזה על כל חסרונותיו ומעלותיו.

אז מה באמת? לנו אכפת מהגלות? אנחנו גם יודעות לבכות על הגלות או שזה באמת משהו שרחוק ממנו מאוד?

את כן מתגעגעת!

באור רבינו התשובה לכך ברורה כאור השמש: כן, אנחנו יודעות לבכות על הגלות! גם בתוך נשמות מבולבלות כמונו ישנו געגוע צורב לקשר חזק עם ד', כזה שיהיה רק בגאולה.

